

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/70/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125010572
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3125010572.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Tomáša Brinčíka a JUDr. Milana Straku na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17. júla 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D. E., trvale bytom F. G., E. XX/XX, t. č. na slobode, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2Nt/68/2025 zo dňa 28.05.2025 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/60/2011 zo dňa 17.10.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To/7/2014 zo dňa 23.04.2014 uznaný vinným zo zločinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) a § 139 ods. 1 písm. b) Tr. zák., na skutkovom základe uvedenom v rozsudku Okresného súdu Trenčín, pre ktorý trestný čin bol odsúdený okrem iného na takýto trest odňatia slobody (citácie):

Podľa § 367 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/ Tr. zák. a § 38 ods. 2, 4 a 8 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa obžalovaný A. B. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2Nt/68/2025 zo dňa 28.05.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý návrh odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odsúdený sťažnosť, zhlásiac ju do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po jeho vyhlásení.

V písomných dôvodoch sťažnosti prostredníctvom obhajkyne uviedol, že novelou č. 40/2024 Z.z., ktorou sa menili ustanovenia Trestného zákona, došlo k výraznej zmene okrem iného aj druhej hlavy, druhého oddielu, upravujúceho základné zásady ukladania sankcií, ktoré výrazne zmenili pravidlá ukladania trestov. Uvedené znenie novely je výrazne v jeho prospech (najmä ustanovenie § 38 Tr. zák.), ktoré mu môže privodiť uloženie miernejšieho doposiaľ ešte nevykonaného trestu odňatia slobody. Je toho názoru, že pokiaľ trest uložený podľa starej právnej úpravy nie je ešte vykonaný (v celku), je možné v rámci obnovy konania ho v prípade priaznivejšej (novej) právnej úpravy nanovo upraviť v jeho prospech, a to aj v prípade, keď o treste je síce právoplatne rozhodnuté, ale nie je ešte v celku vykonaný. Preto zastáva názor, že sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a takto dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade uvádza, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného A. B. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Vykonal na ňom pre svoje rozhodnutie i potrebné dokazovanie a vykonané dôkazy správne vyhodnotil.

Krajský súd vo všeobecnosti dáva odsúdenému do pozornosti, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí vrátane osoby páchatel'a (výrokov o vine a treste), pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v prejednávanom prípade zistené neboli.

Zo znenia ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. upravujúceho podmienky obnovy konania vyplývajú dve základné podmienky pre povolenie obnovy konania. Prvou podmienkou je zistenie nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych. Za nové skutočnosti alebo dôkazy však nemožno považovať skutočnosti či dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to aj v prípade, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo ich nesprávne vyhodnotil. Nemožno totiž v konaní o povolenie obnovy konania preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Druhou podmienkou je pravdepodobnosť (nie absolútna istota), že tieto novo zistené skutočnosti či dôkazy sú spôsobilé zabezpečiť v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného. Obidve tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom takéto posúdenie je výlučne úlohou o takomto návrhu rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Napokon je potrebné dodať, že v konaní o povolení obnovy konania konajúce súdy nemajú oprávnenie preskúmavať zákonnosť procesného postupu v pôvodnom konaní, čo je naopak účelom tzv. dovolania ako ďalšieho mimoriadneho opravného prostriedku (práve dovolanie „slúži“ na nápravu procesných a hmotnoprávných nedostatkov a pochybení).

Z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa sa vyššie uvedenými právnymi úvahami a zákonnými podmienkami pri rozhodovaní o podanom návrhu odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania dôsledne riadil.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa krajský súd považuje návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania za nedôvodný. Súd prvého stupňa sa vysporiadal s týmto návrhom odsúdeného zákonne súladným spôsobom a svoje rozhodnutie presvedčivo a aj vyčerpávajúco odôvodnil. Súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými argumentmi odsúdeného, ktoré správne vyhodnotil tak, že v kontexte jeho úvah podrobne popísaných v napadnutom uznesení nemôžu obstať ani viesť k inému rozhodnutiu o jeho podanom návrhu na povolenie obnovy konania.

Krajský súd dodáva, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby krajský súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S podstatnými a pre vec rozhodujúcimi právnymi námietkami odsúdeného sa riadne vysporiadal už súd prvého stupňa a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku.

Krajský súd k sťažnostným námietkam odsúdeného uvádza, v zhode s názorom súdu prvého stupňa, že akákoľvek legislatívna zmena zákona, aj priaznivejšia pre odsúdeného, ktorá nastala až po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia v pôvodnom konaní, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. Podstatou obnovy konania je totiž naprávať možné skutkové omyly, pričom pri zmene zákona „sa nemení skutok, ale mení sa právo“. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. Tpj 44/2023, z ktorého vyplýva, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, pričom splnením podmienky na obnovu konania „ex lege“ je tá právna skutočnosť, ak ústavný súd vyslovil nesúlad zákona s Ústavou Slovenskej republiky (§ 41b ods. 1 Zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky), čo však v danom prípade zistené nebolo.

Teda za skutočnosť súdu skôr neznámu v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať novelu Trestného zákona účinnú od 15.03.2024 (na základe Zák. č. 40/2024 Z.z.), keď táto (zmena hmotnoprávneho predpisu) v čase vyhlásenia meritórneho rozhodnutia v pôvodnom konaní objektívne neexistovala, a teda nemohla byť zohľadňovaná (aplikovaná) v procese rozhodovania.

Napokon krajský súd dodáva, že úmyslom zákonodarcu v súvislosti s touto novelou Trestného zákona nebolo „prehodnocovanie“ každého právoplatne uloženého trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený podľa platných a účinných predpisov do času jej účinnosti, čo vyplýva aj z prechodného ustanovenia § 438k ods. 7 Tr. zák., ktorý upravuje právnu situáciu v prípade, že došlo k právoplatnému uloženiu trestu pred účinnosťou novely Trestného zákona za čin, ktorý už nie je definovaný ako trestný čin.

Pokiaľ ide o aplikáciu neskoršieho – pre páchatel'a priaznivejšieho Trestného zákona, táto teda prichádza do úvahy len do okamihu vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa, resp. odvolacieho súdu v merite veci (do právoplatného rozhodnutia o obžalobe). Preto v konaní o povolenie obnovy konania nemožno bez relevantných nových dôkazov či nových skutočností súdu skôr neznámych (ktoré odsúdený v konaní nepredložil a ani na žiadne nepoukázal) nanovo posudzovať trestnosť činu či primeranosť trestu, ktorý bol uložený v pôvodnom konaní.

Odsúdený teda vo svojom návrhu neuviedol také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samé o sebe alebo v spojení so skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, čím neboli splnené podmienky predpokladané v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. na povolenie obnovy konania.

Z vyššie uvedených dôvodov preto krajský súd sťažnosť odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.